

عنوان مقاله:

بررسی واژه شاه در غزلیات شمس تبریزی

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس ملی نوآوری و تحقیق در فرهنگ، زبان و ادبیات فارسی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

علیرضا شوهانی - دانشیار و عضو هیئت علمی گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه ایلام

سوسن جعفرزاده - کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه ایلام

خلاصه مقاله:

مولوی در غزلیات شمس مسائل مختلفی را به رشته نظم درآورده و حتی با واژگان و کلمات نیز توانسته درونیات و تفکر خود را برای مخاطب شرح و تحلیل کند یکی از این واژگان که در این کتاب مورد استفاده قرار گرفته واژه ی شاه یا پادشاه میباشد که شاعر آن را در معانی مختلفی به کار برده است شاه در غزلیات شمس گاه برای بیان مفاهیم ظاهری و گاه برای بیان مفاهیم باطنی بیان شده است؛ به عبارتی دیگر مولوی در این غزلیات شاه را در معانی متعددی از جمله خداوند پیامبر اکرم (ص) شمس تبریزی حاکم و فرمانروا انسان، کامل، حقیقت، سرور و برتر، معشوق (ظاهری و باطنی به کار برده است. شاه در اشعار عرفانی، شاعر نمادی از والاترین معانی و مفاهیم بوده که بیشتر این مضامین به ذات باری تعالی و وجود بیمانند وی ختم شده است. در واقع مولوی بر این بوده تا از واژه ی شاه و پادشاه به تصویری کامل و جامع از ذات خداوند و ذات انسانهای کامل و افرادی همانند شمس تبریزی برسد و بتواند با استفاده از این واژه تعالی و بزرگی آنان را نشان دهد.

کلمات کلیدی:

شاه، غزل، شمس تبریزی، شعر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1693404>

